

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájá-
ban valamint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papirkereskedésében.

Kéziratok nem adatnak vissza

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Felelős-szerkesztő és kiadóhivatalos:
SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:
a kiadóhivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzek beszedésével is meg vannak bízva.

A hatalom erőszakoskodása.

Ez alatt a cím alatt akár állandó rovatot nyithatnánk: a hirhedt csongrádme gyei adminisztráció gondoskodik róla, hogy ki ne fogyjunk az „eset“-ekből, melyek mind megannyi szemenszedett stiklijei a szuro nyokra támaszkodó hatalomnak. Régi rend szer az itt, hogy amit armánnyal és cselszö vénnyel kezdenek, azt szuronyokkal fejezik be.

Főlemlegethetnénk például a híres mind szenti követválasztást, midőn Pallavicini Sán dor őrgórot embervérárán választat ták meg képviselőnek, s midőn az ellenzék vezéreit szuronyok között, vasban kísértették Szegedre, hogy a választás idejére eltegyék őket láb alól; vagy a Tasnádi polgármes téré választását, midőn Stammer zsandár szuronyok oltalma alatt kobozta el a szabad választási jogot; és később a Tasnádi pol gármesteri szereplését, midőn zsandár fegy vereket villogtattak a közgyűlési teremben; vagy a Sima Ferencz körutját, midőn prog rambeszédjét mellé szegzett szuronyok között kellett elmondania, vagy midőn fegy veres kézzel kergették szét a népet, hogy meg ne hallgathassa a programbeszédet; aztán a hirhedt tápéi stiklit, midőn az armá dia puskáinak védelme alatt követték el az ismeretes gazságot, s ennek a stiklinek foly tatásaképpen ostromállapotba helyezték, kato nasággal rakták meg a tápéi kerület közsé geit; avagy az algyői esetet, midőn a zsan dárszuronyt bevitték az oltár mellé, s fegy ver között mondta el a pap a misét. És végre most az ugynevezett tápéi zendülést, midőn 25 csendőr puskáját szegeztek az ártatlan népre.

Igen, a szurony és a puska, nélkülözhetetlen kormányzati eszköz a csongrádvár megyei adminisztráció kezében, mert azokat a dolgokat, a miket ebben a vármegyében kö vetnek el a hatalom kezelői, csak a katonai nyers erő fedezete alatt lehet megcselekedni.

Ime, előttünk áll a tápéi zendülésnek keresztelt hatalmi erőszakoskodás. Pár nap óta tele van a hírével a hazai sajtó. Széltére kürtölik országnak világnak, hogy zendülés van Tápén, a nép föllázadt a hatósági tekin tély ellen, életveszélyes fenyegetésekkel ter rorizálja a papot és a jegyzőt; s a vármegye főjegyzője ép ma jelentette a közigazgatási bizottság ülésében, hogy a dorozsmai szolgál bíró katonaság kirendelését kérte, mert félti a tápéi pákuliczok drága életét.

Dolgozik a nagydob a sajtóban és a hivatalos téren egyaránt, s az ország, mely csak a lármadobot és a vészharsonákat hallja, de a tényállást a maga valóságában nem ismeri — fejesóválva mondja ki a szentenciát, hogy: „még is csak rakoncátlan, kurucz egy nép az a csongrádvármegyei.“

Jól ismervén az embereinket, kezdettől fogva tisztában voltunk vele, hogy a nagydob és a vészharsonák lármája csak egy újabb stiklit, egy újabb erőszakoskodást takar, s a lelkiismeretlen megyepárt azért kiált tolvajt, hogy a saját bűnét másra kenhesse.

És ma megjelent lapunk felelős szer kesztőjénél egy tápéi deputáció, becsületes, egyszerű polgárokból álló, kik közül egyetlen

egyét is megbízhatóbb embernek tartunk, mint az egész vármegyei apparátust együtt véve, s szavahihetőbbnek a vármegyei fő jegyzőnél, és elbeszélte a tápéi eset történetét azzal a meggyőző közvetlenséggel és hatá rozottsággal, mely a becsületességnek és az őszinteségnek az ismertető jele.

Ebből az elbeszélésből látjuk — a miről különben úgy is meg voltunk győződve — hogy egy a hazai sajtóban szétröpített hírek, mint a vármegyei főjegyző hivatalos kijelen tésői, tendenciózusan elferdítik a valóságot. A tényállás ugyanis a következő:

Velkei Kálmán kántortanító évek során át közmegelegedésre működött Tápén, ki nyerte és bírja a nép rokonszenvét, ragasz kodását és dicsőletét, ami már magában véve megbecsülésre és dicsőretre méltó, mert csak az a tisztviselő fejthet ki áldásos működést, bármily téren, aki bírja a hatáskörébe tartozó közönség bizalmát.

Nem is volt Velkeinek semmi baja, mind addig, amíg agilis szerepet nem kezdett ját szani a politika és a helyi közélet terén. Amint azonban élére állt az ellenzéknek, és megalakította Tápén a függetlenségi és 48-as kört, s ezzel kiragadta a kormánypárt jármá ból a népet — rögtön vesztére esküdtek a hatalmasok. Eszköznek ott volt a kezükben a váci püspök, a kormánypárt politikai ágense, aki tetszeleg magának abban a dics telen és kereszténytelen szerepben, hogy az ellenzékhez tartozó egyházi tisztviselőket erkölcsileg kivégezi. Ez a főpapi talárt viselő e g z e k u t o r Velkei Kálmánon is végre hajtotta a kivégzés rut munkáját: megfosz totta őt hivatalától.

Amint ez a lelketlenség köztudomásra jutott, a népen — mely a rajongásig menő szeretettel viseltetett Velkei Kálmán iránt — leirhatlan elkeseredés vett erőt. Tömegesen fölkeresték a község esperes-plébánosát, és rimáncodtak neki, hogy írjon könyörgő levelet a püspökhöz, hogy legalább télviz ide jén ne kergetse világgá a kántorukat. Az esperes-plébános Pilátusként mosta kezeit, kijelentette, hogy nem avatkozik a dologba, írják meg maguk a kérvényt a püspökhöz. Hát meg is írták, egyszerű szavakkal, de an nál melegebb hangon. Egy-két ember kivé telével az egész falu népe aláírta a folya modást, melyet aztán el is küldtek a püspöknek.

De könnyebb a kösziklát megindítani, mint a szivtelenségéről ismert váci püspök sivar, hideg lelkületére hatni. Nem is lett hát semmi sikere a könyörgésnek.

A napokban ott járt a községben a járási h. főszolgabíró, az elkeseredett nép hoz záfordult közbenjárásért; ő azonban az es pereshez és a püspökhöz utasította őket. Istentisztelet után tehát fölkeresték az esperes plébánost, újból könyörgtek neki a közben járásért, s mikor merev elutasításban részesül tek, keserűségükben zugolódásra fakadtak, de nem bántották az öreg lelkészt, annál kevésbé kényszerítették, hogy velük menjen, amint ezt elferdítve a vármegyei főjegyző állítja. Hanem a plébános csatlakozott hozzájuk, s a tömeggel együtt ment a községházához.

Itt a nép azt kívánta, hogy az előljáró

ság álljon a mozgalom élére, a jegyző írjon hivatalosan a püspöknek, s világosítsa föl, hogy az egész község óhajtja a kántor meg maradását. A jegyző elintén szabódott — mert hiszen ő volt az értelmi szerzője a kántor elleni hajszának — de aztán még is meghajolt a közkívánat előtt, s meg írta a kérvényt a püspökhöz. A plébános pedig csillapító beszédet tartott a néphez, nyugalomra és türelemre intette őket, mire a tömeg széteszlott.

A nagy izgatottságban lévő nép másnap újra fölkereste a községházát, még valamit pótolni kívánt a püspökhöz intézett kérvény ben; de a jegyző nem teljesítette a kíván ságot. A bíró azonban megnyugtató beszédet intézett a tömeghez, s az ismét széteszlott.

Közben pedig megharsantak a vészkü r t ö k, telelarmázták az országot, hogy Tápén zendülés tört ki, a vármegyei főjegyző lóhalálában a helyszínére utazott, kirukkoltattak egy szakasz csendőrt, s megkezdődött a vizsgálat.

Azt hiszitek talán, hogy a vármegyei fő jegyző tapintatosan lecsillapította a kedélye ket, s atyai intésekkel óvta a népet a to vábbi kesergéstől? Dehogyan cselekedte! Másutt bizonyára ez így történik s a hivatalos tekin télyre támaszkodó atyai intés rendszerint hasz nálni is szokott, de Csongrádvármegyében más a rendszer, itt a fegyver hatalmára szokás ap el lálni.

A vármegyei főjegyzőnek tehát első dolga volt dühvel és durvasággal föllépni. Szuro nyok között kísértette maga elé a népet, asz szonyt, leányt, férfit, válogatás nélkül, s fe nyegetésekkel, szidalmakkal halmazva el őket, vallatára fogta, mint a „Kossuth-kutyák“-kal tettek a Bach-korszak fénykorában. Tisztes séges polgár-embereket „bitang, akasztófára való, hunczut, gazember“ s ehez hasonló ékes titulusokkal halmazott el, s egynek azt mondta, hogy: „nyomorult a csendőrség, amiért agyon nem szurta az ilyen bitangokat.“

És azóta ostromállapotban van a község. Az amugy is elkeseredett népet a hatalom fitogtatásával ingerlik, mintha csak szándé san fokoznák az izgatottságot, hogy aztán a türelmét vesztett nép kitörése esetén lehűt hessék rajta szilajon égő politikai bosszújukat.

És ezt az a vármegyei tisztviselő cse lekszi, aki az ellenzék segélyével jutott elő kelő állásába! Oh, sok csalódás ért már bennünket, ellenzékiet, akiknek meg van az a gyengénk, hogy mindig a jobbat sze retjük fölteni az emberekről; s bizony most is bűnbánólag verjük a mellünket, és hamut hintünk a fejünkre, a miért felültünk a Fekete Márton taktikázásának, és a hatalom birtokába segítettük azt az embert, aki így hálálja meg jóhiszemű támogatásunkat; s így szégyeníti meg bizalmunkat.

De okultunk az eseten, a mint hogy mindig a maga kárán tanul a magyar. Eljő nem sokára a leszámolás órája, midőn irga lom nélkül kifogjuk söpörni a vármegye házából a csongrádme gyei basáskodó kormány zási rendszer minden hívét, hogy valahára ne a szurony, hanem a bölcsesség és a jó akarat uralkodjék ebben az agyonkormányzott vármegyében.

A hatalom erőszakoskodásának gátat kell és gátat fogunk vetni, mert elég volt a muszka-izű kormányzástól: „megbűnhődte már e nép, a multat s jövődőt!”

A közigazgatási bizottság ülése.

Az új közigazgatási bizottsági tagok a január 11-iki ülésben foglalták el a székeiket. A főispán persze, melegen üdvözölte őket.

Aztán megtörtént az albizottságok megalakítása. Jobbára a régi beosztás maradt meg, csak a Szánthó Lajos helyére lépett be Fekete Márton, és a Szeder Jánosra Ujhelyi Nándor, Ennél az aktusnál egy kis szóváltás keletkezett, mivel a főispán azt a kijelentést tette, hogy kívánatosnak tartja, hogy az albizottságokban mind a két párt képviselve legyen; mire Balogh János tiltakozott az ellen, hogy pártok szerint osztályozzák a bizottsági tagokat, mert — ugymond — a bizottságba senki se úgy foglal helyet, mint kormánypárti vagy ellenzéki ember, hanem mint közpolgár; s ő rögtön lemondana, ha csak azon a czímen választanák be a bizottságba, hogy az ellenzékhez tartozik. (Ami bennünket illet, mi nem osztozunk ebben a felfogásban. Mert nézetünk szerint igenis helyén van, hogy az albizottságok alakításánál a pártállásra tekintettel legyünk; s épen Balogh Jánosra nézve — országos képviselői állásánál fogva — különös súlyt fektetünk rá, hogy az albizottságokban ép úgy, mint mindenütt, a határozott ellenzéki álláspontot képviselje.)

Az alispán december havi jelentése kapcsán Balogh János kérdést intézett az alispánhoz a tápéi zendülés felől. A hírlapok — ugymond — nagy zajjal tárgyalják a dolgot, kívánatos tehát, hogy a közigazgatási bizottság, mint az adminisztráció egyik főtényezője, némileg tájékozva legyen az esetről addig is, míg az arra vonatkozó hivatalos jelentés tárgyalható lesz.

Cicatriczis Lajos megyei főjegyző vállalkozott a felvilágosítás megadására, s elmondta könyv nélkül szóról szóra ugyanazt, ami az eset felől a vármegye lapjában írva van. Mintha csak ő lett volna annak a cikknek a szerzője. Elbeszélte, hogy Vácz hirhedt püspöke, elmozdította

az állásától a tápéi kántortanítót, aki tudvalevőleg ellenzéki ember. Mielőtt azonban az elmozdítás köztes tudomásra jutott volna, a kántor-tanító beadta a lemondását; de nem költözött el Tápérol. A napokban aztán nyilvánosságra hozták a váci püspök elmozdító rendeletét, mire a nép fölzendült, a plébánost elhajtotta a község házához, s kényszerítette őt és a jegyzőt, hogy a kántor-tanító érdekében kérvényt intézzenek a püspökhöz. Az eset bejelentvén, a megyei főjegyző mint helyettes alispán, rögtön a helyszínére utazott, 25 csendőr fedezete alatt megszállotta a falut, a szolgabíróval kiharcoltatta a kántor-tanítót a lakásból, és felszólította, hogy hagyja el Tápét, aztán sietett felfüggeszteni a bírót és az egyik esküdtet, a kik az ellenzékhez tartoznak; sietett megállapítani, hogy a népmozgalom a 48-as körből indult ki, s mindezeket ekként elvégezvén, s a falut a csendőrökre bízván, haza zónázott. De itthon várta a szolgabíró jelentése, hogy a nép nem akar megnyugodni, jó lenne katonaságot küldeni a nyakára; azonban ezt még nem cselekedték meg, úgy vélvén, hogy a rend, a zsan-dár szuronyok oltalma alatt, kellően biztosítva van.

Eddig szölt a főjegyző jelentése. De azt nem találtuk benne, ami leghathatósabb módszere volna a köznyugalom helyreállításának, azt tudniük, hogy felszólította-e már a tisztelt vármegye Vácz hirhedt püspökét, hogy térjen magába, s a püspöki hatalmat ne használja eszközül a politikai bosszu kielégésére; mert ha így folytatja, az Algyőn és Tápén láttuk, akkor maholnap földulja az egész vármegye békéjét. Ezt kerestük, de persze nem találtuk, a megyei főjegyző jelentésében; a mely fölött különben a közigazgatási bizottság — ezuttal nem mehetvén bele a dolog érdemének tárgyalásába — napirendre tért. Részünkről csak azt kívánjuk megjegyezni ezen a helyen, hogy a mi információink szerint maga a főjegyző volt az, aki a kántort nemcsak a lakás, hanem a község elhagyására is utasította; ami nyilvánvaló törvénytelenység; mert senkit a maga illetőségi helyének elhagyására felhívni nem lehet.

Az alispáni előterjesztések között volt egy pár érdekes tétel.

A szentesi keramit-ut vámszedési joga ügyében

a miniszter ismét visszaküldte az iratokat pótlás végett; mert hát — amint az alispán előadta — a városi képviselőtestületnek ebben az ügyben hozott legutóbbi határozata hibásan van szövegezve. Megint visszaadják hát az ügyet a városnak, az elkövetett hiba helyrehozása végett.

Sima Ferencnek Kelemen Béla főszolgabíró, Siági Bálint szolgabíró és Szabó Lajos közigazgatási gyakornok ellen, a követválasztási mozgalmak alatt elkövetett visszaélések miatt beadott fegyelmi főljelentésére tudvalevőleg a fegyelmi választmány nagy bölcsen kimondta, hogy az eljárást beszünteti, illetőleg meg sem kezdi, mert a nevezett tisztviselők — a saját nyilatkozatuk szerint — mindent okosan és helyesen cselekedtek. A belügyminiszter azonban a Sima Ferenc felebbezése folytán kimondta, hogy a fegyelmi választmány illetéktelenül határozott, mert első sorban magának a közigazgatási bizottságnak kell a fölött határozni, hogy elrendeli-e a fegyelmi eljárást megelőző vizsgálatot?

Az alispán határozati javaslata az volt, hogy a közigazgatási bizottság ne rendeljen el semmiféle vizsgálatot, elégedjék meg azzal a bizonyítvánnyal, amit a vádolt tisztviselők önmaguknak kiállítottak, kijelentvén, hogy ők semmiféle törvénytelenséget se követtek el. A tisztviselők — persze — szintén az eljárás beszüntetése mellett kardoskodott.

Balogh János a méltatlankodás hangján jelentette ki, hogy az alispánnak nincs igaza. Ő — ugymond — maga is ott volt Dorozsmán, mikor Szabó Lajos csinálta a rendet, és tanubizonyságot tehet róla, hogy Szabó — valószínűleg borközi állapotban de mindenesetre önkívületben — olyan brutális módon és oly vérlázítóan provokálta a békés népet, hogy valóban csak a nép higgadságának és önmérsékletének köszönhető, hogy vérontás nem történt. Egy köztisztviselőnek ilyen viselkedését és visszaélését elnézni, sőt szentesíteni botrányos dolog volna; azért indítványozza, hogy ebben az ügyben rendeltessék el a fegyelmi eljárást megelőző vizsgálatot.

Hegyi Antal, mint szemtanú, akivel szemben Szabó Lajos szintén baszkodott, mindenben megerősítette a Balogh János előadását, sőt kibővítette azt a Tápén történt eset elmondásával, ahol Szabó Lajos parancsot adott a csendőrségnek, hogy fegy-

A „SZENTESI LAP” TÁRCAJA.

Jancsi ur, Abellino et Comp.

Szives engedelmekkel egy kis ártatlan hunczúteria van ebben a czimben.

Ha azonban őszinte vallomást teszek és nyíltan kijelentem, hogy magyar irodalmunk legnagyobb büszkeségének: Jókai Mórnak Magyar-nábob járól van szó, rögtön be fogják látni önök is, hogy a Magyar-nábob semmiképpen sem szerepelhet cikkemnek élén, pedig nagy, erős és régi jussai vannak hozzá, hogy ahol magyar litteraturáról van szó, ott mindig legelső helyen említse a mi dicsérő ajkunk. Ugy áll azonban a dolog, hogy elolvasni Jókai e leg-hatalmasabb kompozícióját egyképpen nagy gyönyörűség mindenkinek, ellenben cikkelyt olvasni róla, nem egyképpen gyönyörűség mindenkinek, még ha csupa szellem, sziporka és láng is az írás. Ha viszont még azt is hozzá veszi az ember, hogy mivel nem akad nagy Magyarországon egyetlen művelt magyar elme sem, a mely irodalmunk atyamesterének e fényes alkotását, ragyogó fantáziájának e minden időkre értékes gyümölcsét legteltesebb gyönyörűséggel ne élvezte volna mintegy komoly sértés-számba megy, ha valaki azzal a kétséges sikerű szándékkal lép eléje, hogy beszédet fog neki mondani Kárpáthy Jancsi urról, Abellino urfiról és társaikról, a Magyar-nábob halhatatlan szereplő egyéniségeiről.

Nehogy tehát olvasatlanul maradjon ez a himnusz, kénvtelen voltam egy kis kegyes hunczúteriával megcsalni az önök szemét. Nagyfokú kevélység bujkál természetesen ebben az őszinte vallomásban is, a mennyiben egy kis jóakarattal könnyen ki lehet hámozni belőle azt a föltevést, hogy az, kinek szeme idáig végig repült a sorokon, átpattan majd a többiek fölött is és nem fogja megbánni a reá fordított tíz másodpercnyi időt. Hígyjék el, mélyen tisztelt közönsége Jókai Mór regényeinek, — hogy ez a dicsérő írás, mely egy templomi ének igaz őszinteségével perog le tollam hegyén, minden izceskjével ugy hozzá simul az önök meggyőződéséhez mintha az önök lelkének házából fakadott volna. Nem arról akarok én itt beszélni, hogy mekkora hatást tett rám Jancsi urnak, e tipikus magyar oligarchának minden okossága és minden bolondsága, hanem az önök emlékezetét akarom visszaterelni arra az időre, a midőn a Magyar-nábob brillians történetével legelső ízben ismerkedtek meg.

Egyek voltunk bizony mindnyájan az elragadtatás nagy mámorában. Mohón beitta szemünk Jókai fantáziájának csillogó színeit, — szebb és állandóbb színeit, mint a mennyi színe van együtt véve erdőnek, mezőnek az isten kegyelmes akaratóból, elítélve már keletkezésükben hervadásra, — eltűnő dött lelkünk a magyar könnyelműség szomorú rajzán, veszendőbe került erőknek örült pocsekölésán, mely sok szomorúságot vetett el a század elején arra, hogy mi arassuk le majd a századnak végén. — S áhitattal csodáituk mindnyájan azt a roppant arányu, oszlopos, palotás házat, mely királyi háza az atyamester talentumának, fényben, hirben, dicsőségben a legelső, s maradandó gyönyörűség dolgában az idők végeiglen. Nincs benne kétség, Jókai ragyogó tehetsége, mely a Magyar-nábob zseniális történetében az Új földesur előtt legerőteljebben nyilatkozott meg, — önnön magának szülője, mint az első ember és hozzáférhetetlen mindenkinek. A tolvaj, ha lop, becsukják, — de kiszabadulván, lophet megint. Jókai nagy zsenije neántsvirág volt mindenkor, s veszélyes mérge mindama kicsiny és középszerű irodalmi „jón vü fiatal” titánoeszkáknak, kik az ő palotájába sompolyogtak be színekért, hangulatért, stílért és kaptafáért, a melynek nagy arányaira a maguk vékonyka alkotásokkájak ráüzhaszák. Persze, hogy a kaptafa tuléte a csizmát is, a csizmadiát is, — Jókai legjelentéktelenebb munkáját szives-örömet dédelgeti az önök szeretete, — hol vannak azonban azok a jönevű irodalmi csizmadiák, az ő csizmáikkal, a kik a mestert utánozni próbálták, s a maguk fakó portékáját az ő fényes stíljének népszerű vignettái alatt akarták a hatvanas években forgalomba hozni? Jelentse be, a ki tud róluk, — hová söpörte őket az idő is, kik lettek légyen hát voltaképpen, mert mi bizony már egyetlen egynek se tudjuk a becses nevét.

Hogyan és miképpen ünnepli Jókait a nemzet, arról széles e hazában mindenki tud. Készül egy nagy nemzeti diszkiadás, melybe az atyamester valamennyi munkája föl van véve, aránylag azonban csak igen kevés ember akad, a ki ezért a kiadásért 200 forintot fizethessen, — nagyon sokan vannak azonban (s gyarapszik, hála istennek, számuk napról napra), a kik Jókai egy másik kitűnő munkáját, díszes, ünnepi kiadásban szívesen megszerzik. Ezeknek a számára nyugodt lelkiismerettel ajá lhatom az Athenaeum kiadásában megjelent Magyar-nábob-ot, beállván, ha önök ugy akarják, Jókai nevének kürtölésére ünnepi reklám-heróidnak is. Di-

szes, szép hivatal az, — ha nagyon sokan nem volnánk hozzá rögtön magamnak pretendálnám és örökség képpen testálnám törvényes utódaimra is. Hirdetem és vallom, igenis hogy Jókai munkáiból szebb magyar kiadványt, nem ismerem. Pompás, színes illusztrációk élenkítik a nagy, negyedrét nyomású dísz-művet, melynek fényes kiállításával az Athenaeum, ez az előkelő műintézet is, hozzá kívánt járulni az atyamester nevének dicsőségéhez. Ez egyik oka annak, hogy a díszmu ára mindössze 7 forintra van szabva.

Soh'se kapjanak önök engem vétkezésen: eszemben sincs, hogy ékes magyar nyelvünk frázisainak felséges tömegével áraszsam el az önök szívét, midőn ezt a díszes kiadványt igaz lélekkel ajánlom megvételre. A magyar embert nem igen lehet vádolni azzal, hogy seregestől túlul a szellem templomába s majdnem elgázolja lázas sietségében egymást, midőn arról van szó, hogy legnagyobb talentumai egyikének hatalmas szellemi alkotását megszerze; meg lehet azonban vádolni apáinktól reánk származott nagyságos erényeink miatt, melyeknek meg van az a keleti szokásuk, hogy csak akkor neszelnek föl egy kicsit, ha nagyot kiált valaki. Megmondtam tizenöt sorral fentebb, hogy a kikiáltó szerepére szívesen vállalkozom, találják tehát természetesnek, ha tulajdon magamat ismételve, ebbeli jeles készségemet nagy lelki gyönyörűséggel bocsátam a Magyar nábob rendelkezésére. Dicsősége a mi dicsőségünknek. Jókai az Isten kedvező kegyelméből a miénk. Ha eleresztem ezt az én tollamat, hogy tetszése szerint rohanjon végig a papiroson, sok idő telnek belé, míg az önök figyelmébe be tudná érni végét. Jókairól és az egyik legfényesebb művéről irván, a magyar ember áradó lelkesedésének teljességével hangzanék dicsérő éneke az elragadtatásnak, mely azonban még így sem volna képes megközelíteni azt a tisztá és nemes lelki élvezetet, a mit Jókai e ragyogó alkotásának olvasása egyformán megszerze mindnyájunknak.

Es most bocsánat mindama frázisokért, melyeket ebben a rövid kikiáltásban elmondtam. A ki igazabban érzi őszinteségüket, jelentkezzék és én szívesen kiáltok ő vele együtt kettesben is. A Magyar nábob elválaszthatatlanul össze van forrva Jókai nevével, — a ki meg tudja becsülni irodalmunk e legnagyobb büszkeségét, az okvetlenül meg fogja szerezni a Magyar nábob diszkiadását is.

Sólyom Ferencz.

verrel kergesse szét a népet, de a csendőrség vezetője megtagadta neki az engedelmességet, arra utalván, hogy a nép semmi okot se adott a fegyveres erőszak alkalmazására.

Az alispán még ezek után is erőlködött a teljes fölmentés mellett; ide Fekete Márton nagyobb óvatosságot és előrelátást tanusított. Ő ugyanis belátta, hogy nagy baklövés lenne az elővizsgálat megtagadása, mert hiszen Sima Ferencz bizonyára nem hagyná olyan könnyen az igazságát, s a dolog vége az lenne, hogy a miniszter csak elrendelné az elővizsgálatot, és a megyepárt kompromittálná magát a szembeeszköz részrehajlásával. Csatlakozott tehát a Balogh János indítványához.

Mindeneknek nagy álmétkódására hasonló hurokat pengetett a főispán is. Szerinte a miniszternek is igaza van, meg Fekete Mártonnak is, mert a választási jog megtámadásáról lévén szó, a panaszt meg kell vizsgálni.

Ez mind szép dolog, de az a furcsa, hogy a főispán csak most jött rá, hogy az elővizsgálatot muszáj megtartani. Hiszen ő az elnöke annak a fegyelmi választmányának, a mely kimondta, hogy beszünteti az eljárást, mielőtt a vizsgálat foganatosítva lett volna. Hát hogy nem jutott eszébe ő méltóságának a k k o r, hogy az ilyen eljárás mégis csak abszurdum! És hogyan esett az, hogy eddig ő is a dolog eltussolása mellett kardoskodott, s a fegyelmi választmány törvénytelen határozatát nemcsak provokálta, hanem védelmezte is? És most palczát tört a saját eljárása fölött!

No, de mindegy. A sok beszédnek és taktikázásnak az lett a vége, hogy az elővizsgálatot elrendelték. Hanem ez — persze — még nem garancia arra, hogy valóban meg is büntetik azokat a köztisztviselőket, akik oly brutális módon visszaéltek a hatalmukkal. Nem garancia, mert az olyan kaméleon természetű főispán alatt, aki a „ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes“ féle politikát szokta űzni, a komoly jóakarathat és őszinteséget bizni nem lehet.

Előadta ezután az alispán Sima Ferencznek azt a kérelmét, mely szerint a Szeder János-féle békés intencziójú indítvány leszávatatására vonatkozó jegyzőkönyv másolatát kéri. Ő — ugymond — alispán létére nem érezte magát jogosítva kiadni a kért kivonatot, mert felfogása szerint, ezt csak a közigazgatási bizottság maga teheti meg. Hát meg is tette a bizottság. Az igaz, hogy némelyek savanyu képet vágtak hozzá; de senkinek se volt elég erkölcsi bátorsága megtagadni a jogos kívánságot.

A szakelőadók előterjesztései közül leginkább leköttötte az érdeklődést az államépítészeti mérnök és a tanfelügyelő referádája.

A mérnök a többi között javaslatba hozta, hogy az utkaparók részére építtessen a vármegye az illető utszakasokon lakházakat, s a költségeket fedezze kölcsönpenzből. A javaslat kapcsán az alispán figyelmeztette a bizottságot, hogy a törvényhatósági közgyűlés egy küldöttséget bízott meg azzal, hogy terjeszsen be javaslatot a vármegyei uthálozat teljes kiépítésére. Ez a küldöttség f. hó 15-én fog feladatában eljárni; jó lenne tehát az utkaparók lakházainak kérdését ahoz a küldöttséghez utasítani. Különben pedig — ugymond az alispán — az utadó alap terhére nem sok kölcsönt vehetünk föl, legfőleg 400 ezer forintot, s így a kölcsönvétele dolgában nagy körültekintést és megfontolást ajánl.

A kérdéshez többen szólottak hozzá, a megállapodás az lett, hogy az utkaparók háza fölépítetik, de a költségek beszerzése s egyáltalában az utépítési kölcsön dolgában való határozathozatal végett a törvényhatósági közgyűlésnek teendő előterjesztés.

A tanfelügyelő jelentéséből örömmel hallottuk hogy a répoktatás ügye szemlátomást nagyobb lendületet vesz vármegyénkben. A múlt évben több helyen állítottak fel új iskolákat és óvodákat. A tankötelesek közül rendes iskolába járt 27916 és ismétlő iskolába 3423 növendék; az iskola mulasztók száma pedig örömdetesesen fogy.

Elénk vitát idézett föl a mindszei községi iskolák ügye, ahol a község vonakodik külön díjazásban részesíteni a tanítókat a rom. kath. vallásban részesíteni a tanítókat a rom. kath. vallás és erkölcsen tanításért. A közigazgatási bizottság kötelezte a községet, hogy 30 nap alatt okvetlenül

intézkedjék iskoláiban a rom. kath. hit- és erkölcsen oktatásának biztosítása iránt.

Csongrádról két fegyelmi eset is foglalkoztatta a közigazgatási bizottságot.

Az egyik a Frank Zoltán polgár iskolai tanítóé, aki ellen a csongrádi iskolaszék részegeskedés, hanyagság és botrányos magaviselet miatt kéri a fegyelmi eljárás megindítását, és a felfüggesztés kimondását. A közigazgatási bizottság teljesítette az iskolaszék indokolt kívánságát.

A másik eset a Verner Mihály tanítóé, akit hivatalból akarnak nyugdíjazni, de eddig még nem lehetett, mert Verner állhatatosan vonakodik beszo- gáltatni a nyugdíjazáshoz szükséges okiratokat. Ki lett tehát mondva, hogy ha Verner még a jövő havi ülésig se terjeszti be a tanfelügyelőhöz a szükséges okmányokat, a már egyszer beszüntetett fegyelmi eljárás folytattni fog ellene.

A többi referádában nem sok érdekes fordult elő. Az ülés délután egy óra előtt véget ért.

Városi közgyűlés lesz f. hó 15-én, melynek tárgysorozata a következő:

1. Tallián Béla főispán ur ő méltóságához az újév alkalmából intézett üdvözlőre válasz.

2. Számonkérészek újra alakítása iránt polgármesteri előterjesztés.

3. Az 1894. évre összeállított községi közmunka erő és költség előirányzat tárgyában gazdasági szakosztály véleménye.

4. Idegen nyelvű megkeresések fordításáért adandó tisztelet-díj adományozása tárgyában gazdasági szakosztály véleménye.

5. Herczka Zsigmond aljegyző fizetési különbözet igénye tárgyában gazdasági szakosztály javaslata.

6. Kléner György vágóhid felügyelő fizetése tárgyában gazdasági szakosztály véleménye.

7. Az állatorvosi hivatal javadalmazása tárgyában gazdasági szakosztály véleménye.

8. A kórház gondnoki és szegényügy vezetése tárgyában érvényben levő szabályrendelet 173. és 174. §-ai módosítása tárgyában polgármesteri előterjesztés.

9. Dr. Mikecz Ödön városi főjegyző fegyelmi ügyében kelt belügyminiszeri határozat és ezzel kapcsolatban nevezett főjegyzőnek hivatalos állásáról való lemondása.

10. A villany-világítás felett megkötött szerződés jóváhagyása érdemében belügyminiszeri határozat, ezzel kapcsolatban az ezen határozatban kívánt módosításokkal kibővített újabb szerződés érdemében gazdasági szakosztály véleménye.

11. Sulcz Károly városi adóügyi tanácsnok fegyelmi ügyében hozott vármegye fegyelmi választmányának 12/1893. számú határozata.

12. Az ideiglenesen üresedésbe jött második árvaszéki ülnöki állásnak helyettesítés útján való betöltése.

13. 1890. évi megye közmunka váltási bírság és pótkirovási számadás tárgyában háztartási szakosztály javaslata.

14. 1891. évről ugyanaz.

15. 1892. évről ugyanaz.

16. 1892. évi utadó számadás ügyben háztartási szakosztályi javaslat.

17. 1891. évről letét pénztári számadás ügyben háztartási szakosztályi javaslata.

18. A szegényménház céljaira megvett ház átvételéről jelentés.

19. A katonai férőhelyek lajstromának elkészítése tárgyában tanácsai határozat.

20. A közpénzeknek folyó számlára való elhelyezése tárgyában való intézkedés.

Helyi és vegyes hírek.

— **Szöcs Géza**, vizaknai polgármester, Szöcs Gézának — a közszeretben álló főgimnáziumi tanárnak — édes atyja, pár nap óta Szentesen időzik. Legyen körünkben szívesen üdvözlőve.

— **Alispán mint denuncziáns**. Bizonyára nem illő szerep egy alispánhoz, de hát, tudvalevőleg, Csongrádvármegyében sok minden megy, ami — nem illik. Csató Zsigmond dr. alispán — hasznosabb foglalkozás híján — a denuncziálás dicstelen szerepére adta a fejét, följelentvén Hegyi Antalt, mint a „Tiszavidék“ szerkesztőjét, sajtórendőri kihágásért

azon a czimen, hogy politikai tartalmu cikkeket közzölt a lapjában. No, minket bizonyára senki se vádolhat azzal, hogy Stammer Sándornak tulságosan meleg barátai lettünk volna; sőt talán egy kicsit ellenfelei is voltunk, és nem vádolhat azzal se, hogy Csató Zsigmondot tulságosan üldöztük volna; de tartozunk az igazságnak azzal a kijelentéssel, hogy Stammer Sándor ilyen boszuállásra nem vetemedett soha, s az alispáni díszes állást sokkal nobilissabban töltötte be, mint az ő ugynevezett szelidlelkű utódja. Óhajtjuk is, hogy a tisztelt alispán ur ne váljon még meg az állásától a legközelebbi tisztújításig; mert akkor alkalmat ad nekünk arra, hogy megszabadítsuk attól az állástól, melynek dekoruma iránt semmi érzékkel sem bír.

— **Hegyi Antal sajtópöre**. Tudvalevőleg f. hó 9-re volt kitűzve a Hegyi Antal második sajtópörének tárgyalása, melyet Eder János csongrádi lapszerkesztő ellen indított. A tárgyalás azonban ebben az ügyben se lett megtartva, mert a vádlott a sértő kifejezéseket visszavonta. Minthogy pedig Hegyi Antal nem bosszút, hanem csak elégtételt keresett, s azt ilyképen meg is kapta — panaszától elállott.

— **A diákbálra** — mely f. hó 13-án lesz a Kass vendéglőben — még egyszer felhívjuk a közönség figyelmét; A szentesi mulatságok sikerét rendszerint a pártvillongás rontja meg. Reméljük, hogy a derék ifjak táncmulatságánál a párt szempont nem jön tekintetbe; s a közönség — már csak a kitűzött cél iránti tekintetből is — tömeges részvételével bizonyítja be az ifjúsággal szemben táplált osztatlan rokonszenvét.

— **Statisztika az állatokról**. Szentesen a múlt esztendőben össze lett írva: 968 mén, 3255 kancza, 1660 herélt, 1997 csikó, tehát összesen 7880 ló. Továbbá 90 bika, 1600 tehén, 500 ökör, és 700 bornyu, összesen 2890 szarvasmarha. 6000 drb juh, 90 kecske, és 8500 drb sertés. Kiadatott összesen 19300 drb 5 kros járlat, (2000-el kevesebb, mint az elmúlt évben) 2060 drb 3 kros járlat (1000-el kevesebb, mint az előző évben). Hátiratolva lett 15594 drb járlat, (5000-el kevesebb, mint az előző évben). Levágtak közfogyasztásra a szentesi vágóhídon 12 bikát, 31 ökröt, 500 tehenet, 242 bornyut, 2334 juhot, 746 bárányt, és 1431 drb sertést.

— **Érdekes estély**. Lengyel József jónevű daltársulata f. hó 14-ik és 15-ik napjain előadást rendez a Kass-szálloda termében, csekély beléptidij mellett. A program a következő: Nagy előadás. Színpad kerület a falusi életből merített magyar daljátékok, bécsi bohózatok, orosz lengyel bussich polnisch Jux duette. Személyzet: Lengyel Mariska, magyar daljátékosnő. Arányi Emma, szubrette és énekesnő. Virág Ilka, A Kis Pötty magyar énekesnő. Adele Ráth, bécsi schansonette. Szilágyi Elemér, nőimitátor. Szilágyi Elemér a legszebb (szoprán) női hanggal énekel, és csak akkor lehet észrevenni, hogy férfi, midőn többszöri ujrátatásra parókját fejéről leveszi. Lengyel József, dalkomikus és népénekes. Őszi Sándor, koupletté énekes. Plappert K. karmester. Kiemelendő a hirneves jellem-alakító a koronás fők utánzója. Kezdeté este 8 órakor. Melegen ajánljuk ez érdekes estélyt a közönség figyelmébe,

— **Bál az I-ső 48-as körben**. Mint lapunk múlt számában is említettük, az I-ső 48-as kör helyiségében f. hó 14-én, vasárnap, bál lesz, melyre most hordják szét a meghívókat. Ha valaki, a 48-as kör báljainak szokott vendégei közül nem kapna meghívót, ezt ne szándékos mellőzésnek, hanem annak a véletlenségnek tulajdonítsa, hogy a névsor, melynek alapján a meghívókat szokták írni eltévedt. De akár kap meghívót, akár nem, a bál rendező vendéglősné mindenkit szívesen lát, akit a 48-as kör báljaira meg szoktak hívni.

— **Duhajkodás**. Kocsis István városi rendőr lakására f. hó 5-én véres fejjel beállított Szabó Ferencz, és Panyiti György korcsmáros nevében arra kérte a rendőrt, hogy siessen a nevezett korcsmába, mert ott nagyverengzés van, és 2 lovas rendőr nem bír a verekedőkkel. Kocsis hamarosan a helyszínen termelt, de ott már se rendőröket se verekedőt nem talált, hanem igenis talált egy vigkompaniát amelyből Fekete József és István testvérek nagy előzenyességgel siettek vállalkozni rá, hogy leütik a váratlan vendéget. Mutogatták is Kocsisnak a botot, és ígérték, hogy a kutyákkal itatják föl a vért. S talán be is váltják vala a fenyegetésüket, ha a mulatók közül többen a pártjára nem állnak a rendőrnek. Azonban mégis Feketeék húzták a rövidebbet; s mint noturius verekedők ellen a rendőrség megindította az eljárást.

— **Jégpálya megnyitás.** A szentesi sportegyletnek a kurcza hid melletti jégpályája elkészülvén, megnyitattik; s ugy az egyleti tagok, mint a közönség rendelkezésére áll. A pályát az egyleti tagok külön díj fizetése nélkül használják, a nem tagok részére pedig idény jegyek bocsátatnak ki, és pedig a főgymnasium és polgári leányiskola tanulóinak 2 frt, másoknak 3 frt; a jégpályára egyszeri belépti-díj vásár- és ünnepnapokon 20 kr., köznapokon 10 kr. Idényjegyek Nyíry Gyula egyleti pénztárnoknál válthatók; belépti-jegyek a pályaoárnél, a ki idényjegyekre előjegyzéseket is elfogad, s a pénz felvételére is fel jogosítva van.

— **Köszönet nyilváníttás.** A „Szentesi Iparos Ifjak Önképző Köre“ által folyó év január hó 7-én rendezett műkedvelői előadás alkalmából: Dömsödi Teruska, Kálmán Juliska, Krecsmári Terka és Kolpaszki Teruska kisasszonyoknak, valamint a többi kisasszonyok és uraknak kik az egylet érdekében közreműködni szivesek voltak a kör nevében e helyen mond őszinte köszönetet a rendezőség.

— **Halálozás.** Idősb Téli Mihály nagy-királysági földbirtokos neje, szül Zsarkókuti Mária f. hó 9-én este 7 órakor, tüdőszélhűdésben egészen váratlanul elhunyt. A megboldogult — mint tudósítónk írja — több volt 60 évesnél s férjével példás egyetértésben 42 évet élt; váratlan halálával ugy családját, mint számos rokonait fájdalmasan lepte meg. Örök álma legyen csendes, s virasszon felette szereteteinek jó emlékezete.

— **Jókai ünnepély a szomszédban.** A mindszeri „Iparosok és kereskedők köre“ f. hó 14-én (vasárnap) délután 3 és fél órakor, saját helyiségében Jókai Mór 50 éves írói működésének megünneplése szempontjából diszközgyűléssel egybekötött Jókai ünnepélyt rendez. A program a következő: 1. Elnöki megnyitó. 2. Hymusz, éneklő a mindszeri dalárda. 3. Jókai 50 éves írói működésének megtartása, előadja Fötiszt. Keller Lajos. 4. „Jókai“ írta Komócsy J., szavalja Gelsy Péter. 5. „A szatyor“ írta Jókai M., felolvassa: Vitos Gerő. 6. „Jókai“ írta Mikszáth K., felolvassa Diamant Manó. 7. „Petőfi eszmecsirái“ írta Jókai Mór, felolvassa Vitos János. 8. „Szózat éneklő a mindszeri dalárda. 9. Elnöki bezáró. Este bankett.

— **Kossuth Lajos mint muzeumi diszelnök.** Turinban egy selyemtermelési és selyemgyártási muzeumot állítanak föl. Az Olaszországra oly nagy fontossággal bíró selyemtermelés ez új intézetének diszelnökévé nagy hazánkiát Kossuth Lajost, az illustre patriota ungherese, generale Kossuth-ot kérték föl, a ki örömet fejezven ki levelében e gazdasági ág fölkarolásán, szivesen elfogadta a neki szánt kitüntetését. És nagy örömet keltett Turinban.

— **Kossuth beteg.** Kossuth Lajos a legutóbbi turini távirat szerint néhány nap óta beteg. Erősen meghűlt és az orvosa nem engedi ágyából felkelni. Betegségének azonban nincsen komolyabb jellege.

— **Uj amerikai találmány.** Amerikában, gyakoriak lévén az utonállások, valaki olyan pénzes-tárczát talált fel, mely elsül. Ha zsvány megállítja az utast, s a tárczáját kéri, ez nyugodtan a zsebébe nyul s a mint tárczáját a rabló felé nyújtja: a benne elrejtett hat személyre szóló revolver megszólal s leteríti a betyárt.

— **Világ vége.** Falb Rudolf tudvalevőleg azt jósolta, hogy 1899. nov. 13-án egy üstökös tönkre teszi majd a földet. Erre nézve Weisz bécsi csillagász ezeket mondja: a Falb üstökösétől nem kell félni. Lehet, hogy 1899-ben keresztezi pályája a föld pályáját, de az is lehetséges, hogy ez sokkal később fog megtörténni. Az ugyan nem lehetetlen, hogy a föld összeütközik ezzel a gazdátlan üstökössel, de ki tudná ezt megmondani? De tegyük fel az összeütközés lehetőségét, mi befolyással lehet az a földre? Ha az üstökös érintene bennünket, két eset következhetik be: Ha az üstökösnek csak ködnemű része érne bennünket, minden katasztrófa ki van zárva. De ha az üstökösnek van kemény magja és ez ütköznék a földdel össze, minthogy a két égitest elipszis-pályája egymással ellentétes, a másodpercenként 75 kilométerrel repülő égitestek bizonyára katasztrófának néznek eléje, melynek nagyságát azonban nem tudjuk kiszámítani. Az összeütközés azonban emberi lehetőség szerint ki van zárva, és nincs ember, a ki annak megtörténnét előre meghatározhatná.

— **Százezer koldus.** Londonban a szegényügy vezetője karácsonykor szokott beszámolni a világváros nyomorultjainak egy évi történetéről. Mostani kimutatásából látni az elremitő statisztikát, hogy Londonban jelenleg 108 000 koldus van, a ki nem tud keresni. Ez a szám a legnagyobb 1872 óta, 10000-rel több, mint a mennyi tavaly volt. Ez a nagy világváros legfeketébb árnyoldala, mert a bűnesetek legnagyobb részét a koldusok követik el, a társadalomnak tehát valóságos csapása a mindinkább növekvő szegénység.

— **Vaillant mint bomba-tanár.** Mulatságos levelet kapott Brünnből Dupuy francia miniszterelnök. „Ne engedje Exzellenziád, — írja a levél — hogy Vaillant-t felakasztszák, mert háboru esetén fontos szolgálatokat tehet még a hazának az által, hogy a hadsereg egyes tagjait a bomba-vetés művészetére kitanítsa. De ha felakaszttatja, ne bocsáson a vesztőhely közelébe senkit, mert különben könnyen megeshetnék, hogy öt bomba, melyek fölünk erednek, fog ott fölrobbanni.“

— **A legjobb puska.** Két évvel ezelőtt az angol hadügyminiszter összehívott az angol tisztekből egy technikai bizottságot, hogy az ismétlődő tégelyek mintái közül válaszsza ki a legjobbat, mely aztán az angol hadsereg fölfegyverzésére megrendeltetnék. Huzamos vizsgálódás után a tisztek szégyenkezve bevallották, hogy ők e hez nem értenek s indítványozták, hogy hivjanak meg valamely polgári szakembert, egy fegyvergyárost, a ki majd kiválasztja a puskák közül a legjobbat. Így is történt. A gyáros végignézi a modelleket s így szól:

- Egyik se jó.
- Hát mondjon valami jó mintát.
- Itt van az enyém.

A bizottság vakon elfogadta s megrendelte a puskákat Mikor már 15.000 darab készen volt belőlük, eszükbe jutott megpróbálni. Akkor aztán kiszült, hogy a puskákkal — nem lehet löni.

— **A legujabb kivégzési mód.** A nagy-hírű amerikai tudós: Ward Rikárd Benjamin találta ki ezt. E szerint az elítéltek, a nélkül, hogy tudna róla valamit, ételben vagy italban altató port adnak s mikor elaludt, egy zárt helyiségben széngázt bocsátanak rá. Az elítelt örökre elalszik, a nélkül, hogy tudna róla. Ezzel aztán végleg lerontják a kivégzés niabusát is, mert az elítéltről senki sem mondhatja, hogy bátran, megindulás nélkül lépett a vérpadra, buzdító például a többi akasztófavírágának. Sőt a tudósok már annyira mentek a humanitásban, hogy az oxigént ajánlják kivégző szerül, a melytől az elítelt a lehető legvidámabb hangulatban indulna át a másvilágra. Franciaország már hajlandó is volna átvenni a kivégzésnek ezt a módját, különösen most, hogy az anarkisták miatt drákói törvények léptek életbe, de Anglia mereven megmarad az akasztófa használat mellett, mert a konzervatív angolok szeretettel csüggnék ezen a régi intézményen.

— **Mi a költségvetés?** Egy francia képviselő a vaskos könyvet, mely az évi államköltségvetést tartalmazta, így definiálta. A budget oly könyv, mely több számot tartalmaz, mint szellemet, több milliót mint polgári szabadságot. Oly könyv, melyen csak kevesen nevetnek, de igen sokan sirnak. Az élet könyve a minisztereknek, a halál könyve az adózó polgároknak. Oly könyv, mely a nép könnyeit és verejtékét vegyíti, hogy aranyat főzzön belőle.

— **Ismeretlen öngyilkos.** Gráczból írják lapunknak: Egy helybeli fürdőben intelligensnek látszó ismeretlen ur ember agyonlötötte magát. Fehérneműjébe B. F. betűk vannak hímelve. Kemény fekete kalapjában egy budapesti kalapkereskedő neve olvasható.

— **Kiesett a vonatból.** Csantavériől írja levelezőnk, hogy a Zentáról Szabadka felé haladó vonatból, a mint a vonat Bogaras állomás mellett elhaladt, egy kis leányka kiesett. A szerencsétlenségnek az volt az oka, hogy a kalauz az ajtót kívülről nem zárta be s a kis leány az ajtóhoz támaszkodott. A leányka az esés következtében súlyosan megsérült. A vonatot megállították s a szerencsétlenül járt leánykát bevitték Szabadkára, a hol gyógykezelés alá vettek.

Molnár Lajos

3 t. 514 számú házában egy bolt helyiség több mellék épületekkel haszon bérbe kiadó, értekezni lehet saját házában. 2V3

Hirdetmény.

Értesitem Szentes város közönségét, hogy az ártérfejllesztési adó és hadmentességi díj számtiszti hivatal f. évi január hó 1-től a tul a kurczai volt iskola épületbe a régi helyére tétetett át.

Szentes, 1894. január 1-én.

Burián Lajos,
polgármester.

3-3

UNGHVÁRI PÉTER

fogorvosi műterme SZEGEDEN,
uj Mayer-ház az „Európa-szálloda“ mellett.

Műfogak és fogsorok

24-48 óra alatt fájdalom nélküli betétele arany és cautschuk alapon a legszabályosabb kivitelben.

Plombirozások

a legfinomabb jegecz- s laparanyval, platina-val, ezüsttel, stb.

Fogak tisztítása,

mindenféle fog- és szájműtétek.

Rendelési idő: d. e. 9-12, d. u. 2-5 óráig.

Fogműtétek cocainnal es altató-gázzal de. - 11-12-ig.

VIDÉKIEK ÉS ÁTUTAZÓK

előleges bejelentés esetében tartózkodásuk idejére különös tekintetben részesülnek.

CACAO CHOCOLAT

MAESTRANI

St. Gall (Suisse) 1-6

Olesó árak. Könnyen oldható kakaó.

Legfinomabb minőség

Hatóságilag engedélyezett nagy

végeladás!

Miután rőfös üzletem helyiségét a magy. kir. postaigazgatóság a helybeli **posta- és távirtda hivatalnak** bérelte ki, tiszteletteljesen hozom ugy a kereskedő urak, mint a n. é. közönség b. tudomására hogy **rőfös üzletemet** jóval a beszerzett áron alól is kiárusítom, hogy a helyiséget új rendeltetésüknek pontosan átadhassam.

Legolesőbb bevásárlási forrás rőfös árukban ez idő szerint nálam van. Tisztelettel

9-10.

Nyiri Gerzon.

Hamisításoktól óvakodni kell!

Pfau és Társa Fiumében
első transatlanti behozatalt fümmei társulat. 13 20
Kapható a fűszer- és osemegyekereskedősekben, drogueria k
gyógyszertárak, czukrászatok és kávéházakban.

OSAK SZERECSESEN FEJTEL VALÓDI.